

POSTANOWIENIE Z DNIA 11 STYCZNIA 2012 R.

II KK 328/11

Termin jednego roku, określony w art. 152 k.k.w., liczy się od dnia wydania pierwszego postanowienia o odroczeniu wykonania kary i obejmuje okresy odroczenia, a gdy wniosek o kolejne odroczenie został złożony przed zakończeniem wcześniej udzielonego okresu odroczenia, również okres pomiędzy dniem zakończenia wcześniej udzielonego odroczenia a dniem kolejnego postanowienia o odroczeniu.

Przewodniczący: sędzia SN J. Sobczak.

Sędziowie SN: J. Grubba (sprawozdawca), E. Strużyna.

Sąd Najwyższy na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k., po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2012 r. sprawy skazanego Bartłomieja S., z powodu kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 czerwca 2011 r., utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 10 marca 2011 r.

postanowił uchylić zaskarżone postanowienie oraz utrzymane nim w mocy postanowienie Sądu Rejonowego i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 maja 2009 r. Bartłomiej S. został skazany na karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 września 2009 r.

W dniu 13 listopada 2009 r. skazany złożył wniosek o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2010 r. Sąd Rejonowy w W. uwzględnił wniosek skazanego i odroczył mu wykonanie wymierzonej kary na okres 6 miesięcy, tj. do dnia 5 lipca 2010 r.

Kolejny wniosek o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności skazany złożył w dniu 28 maja 2010 r.

Również ten wniosek został uwzględniony i Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2010 r. odroczył wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności na okres pięciu miesięcy tj. do dnia 17 stycznia 2011 r.

W dniu 4 stycznia 2011 r. skazany złożył wniosek o zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w trybie art. 152 k.k.w.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w W. nie uwzględnił wniosku wskazując, że skazany nie spełnia warunków do skorzystania z możliwości warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary w trybie art. 152 k.k.w. albowiem łączny okres udzielonego mu odroczenia wykonania kary wynosił 11 miesięcy.

Orzeczenie to zaskarżył skazany wskazując, że w jego ocenie upłynął okres 12 miesięcy odroczenia wykonania kary, co uprawniało go do złożenia stosownego wniosku. Na poparcie swego stanowiska przywołał stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego.

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 15 czerwca 2011 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich podnosząc w niej zarzut:

– rażącego naruszenia prawa, tj. art. 152 k.k.w. mającego istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, co nastąpiło w następstwie wyrażenia błędnego poglądu, że do łącznego rocznego okresu odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności – podczas, gdy kolejny wniosek o odroczenie, złożony został przed upływem wcześniej udzielonego odroczenia – nie wlicza się także czasu pomiędzy datą zakończenia tego odroczenia, a datą kolejnego postanowienia o odroczeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna w stopniu oczywistym, tak jak wymaga tego art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżone orzeczenie dokonał błędnej wykładni art. 152 k.k.w. Co więcej, naruszył również przepisy prawa procesowego, bo sporządzone przez ten Sąd uzasadnienie orzeczenia nie spełnia elementarnych wymagań kodeksowych.

Powyższe zachowanie Sądu, jest o tyle zaskakujące, że skazany w swym zażaleniu wprost przywołał pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 25 lutego 2009 r., I KZP 32/08, OSNKW 2009, z. 4, poz. 25, co więcej, uchwała ta ma moc zasady prawnej. W tej sytuacji, stwierdzenie tego Sądu, że: „cytowane w zażaleniu orzeczenie Sądu Najwyższego w niczym nie może zmienić prawidłowych ustaleń dokonanych w niniejszej

sprawie”, nie tylko razi nonszalancją, ale wręcz wystawia jak najgorsze świadectwo rzetelności wywiązania się z obowiązków orzeczniczych. Albo bowiem autor uzasadnienia w ten sposób daje do zrozumienia, że nie zgadza się ze stanowiskiem wyrażonym w przywoływanej uchwale, albo nie dostrzega z jakiegoś powodu, że treść tego judykatu dotyczy sytuacji analogicznej, jak rozpoznawana w niniejszej sprawie. Tylko co do tej pierwszej sytuacji poczynić należy uwagę. Pogląd wyrażony w uchwale nie był oczywiście dla Sądu wiążący, ale skoro został on jako argument przywołany przez skarżącego, obowiązkiem Sądu było wyjaśnienie, dlaczego uznał go za niezasadny.

Ponieważ w omawianej uchwale Sąd Najwyższy przedstawił swoje stanowisko na gruncie stanu faktycznego identycznego, jak w rozpoznawanej sprawie, nie ma potrzeby powtarzania tej argumentacji w tym miejscu (została ona również wcześniej przedstawiona w innej uchwale Sądu Najwyższego – z dnia 30 czerwca 2008 r., I KZP 15/08, OSNKW 2008, z. 7, poz.54). Nie istnieje również materiał, co wskazano powyżej, pozwalający na polemikę z poglądem Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy, niezmiennie stoi na stanowisku, że termin „jednego roku” z art. 152 k.k.w., winien być liczony od daty wydania pierwszego postanowienia o odroczeniu wykonania kary i obejmuje okresy odroczenia, a gdy wniosek o kolejne odroczenie został złożony przed zakończeniem wcześniej udzielonego okresu odroczenia, również okres pomiędzy datą zakończenia wcześniej udzielonego odroczenia a datą kolejnego postanowienia o odroczeniu.

W niniejszej sprawie ów roczny okres upłynął zatem w dniu 5 stycznia 2011 r.

Tak więc błąd zawierało już postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 17 sierpnia 2010 r. określające datę końcową terminu odroczenia na dzień 17 stycznia 2011 r. Orzeczenie zostało w tym zakresie wydane z

obrażą art. 151 § 3 k.k.w. (łącznie okres odroczenia nie mógł bowiem przekroczyć roku).

Zwrócić należy również uwagę na to, że niedopuszczalność zaistniałej sytuacji wyjątkowo jaskrawie podkreśla treść postanowienia z dnia 15 września 2011 r., w którym z kolei uznano, że nie ma możliwości dalszego odroczenia wykonania kary, bo skazanemu już udzielono odroczenia na okres wyczerpujący limit z art. 151 § 3 k.k.w. (to postanowienie nie narusza obowiązujących przepisów).

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia. Zażalenie skazanego było w pełni zasadne. Skoro zaś przyjąć należy, że nie istnieją przeszkody natury formalnej uniemożliwiającej skazanemu wystąpienie z wnioskiem w trybie art. 152 k.k.w. należy obecnie przystąpić do jego merytorycznego rozpoznania. Aby rozpoznanie to nie miało charakteru jednoinstancyjnego Sąd Najwyższy uchylił również utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy postanowienie Sądu Rejonowego w W.

Temu też Sądowi Rejonowemu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania.